

Sygn. akt II Ca 7/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesława Buczek - Markowska
Sędziowie:	SSO Dorota Gamrat - Kubeczak (spr.) SSO Marzenna Ernest
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2013 roku w S.

sprawy z powództwa C. I. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 11 października 2012r., sygn. akt IC 215/12

I oddala apelację;

II zasądza od pozwanej M. S. (1) na rzecz powoda C. I. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 7/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie z powództwa C. I. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko M. S. (1) uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Warszawie z dnia 18 maja 2010 r. w części dotyczącej kwoty 6.361,36 zł i w tym zakresie umorzył postępowanie, a ponadto uchylił nakaz zapłaty w części orzekającej o kosztach postępowania i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.634,35 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt I); w pozostałej części nakaz zapłaty utrzymał w mocy (pkt II).

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł o następujący stan faktyczny:

Dnia 22 grudnia 2003 roku M. S. (1) (poprzednie nazwisko I.) zawarła z (...) SA w K. umowę kredytu złotowego indeksowanego kursem waluty nr (...), zgodnie z którą Bank udzielił M. S. (1) kredytu o równowartości 13 470,90 USD, na okres od dnia od dnia 22.12.2003 r. ze spłatą do dnia 25.12.2011 r. Zgodnie z postanowieniami umowy wypłata kredytu następowała w złotych według kursu z dnia zawarcia umowy (...), 6700 zł. Pozwana zobowiązała się dokonywać spłat w miesięcznych ratach zgodnie z harmonogramem spłat. Oprocentowanie kredytu było zmienne, w dniu podpisania umowy wynosiło 8,4 % w stosunku rocznym. § 4 umowy stanowił, że niespłacenie raty kredytu i odsetek w ustalonym terminie spowoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane są podwyższone odsetki w wysokości oprocentowania LIBOR dla 3- miesięcznych lokat na rynku międzybankowym. Zgodnie z § 5 kredyt był przeznaczony na sfinansowanie zakupu samochodu marki P. (...). Samochód stanowił jednocześnie zabezpieczenie spłaty kredytu (§ 6). Według § 8a Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminach umownych pełnych rat kredytu za co najmniej za dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu Kredytobiorcy do zapłaty.

Pozwana zaprzestała spłat i na dzień 31 listopada 2005 r. zalegała ze spłatą rat kapitałowych za okres od grudnia 2004 do marca 2005 r. Pismem z dnia 5 kwietnia 2005 roku w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu (...) Spółka Akcyjna wypowiedział umowę kredytu nr (...), z dnia 22.12.2003 r. z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie wskazano, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami staje się natychmiast wymagalna i podlega spłacie. W przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległych należności obejmujących należności kapitałowe w kwocie 431,59 zł, odsetki umowne 306,33 zł i odsetki za opóźnienie 10,94 zł naliczonych do dnia 31 marca 2005 r., 28 zł tytułem kosztów monitów i upomnień.

W dniu 20 kwietnia 2005 r. (...) SA wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w którym wskazał, że na wymagalne zadłużenie (w związku z brakiem wszystkich zobowiązań określonych w umowie nr (...) z dnia 22 grudnia 2003r.), składa się:

1. należność główna w kwocie 40 304,17 zł,
2. odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 8,4 % naliczane od dnia 26 kwietnia 2005 r. do dnia 15 czerwca 2005 r. w kwocie 1595,64 zł,
3. odsetki za opóźnienie w wysokości 17,93 % od dnia 31 grudnia 2004 r. do dnia 20 kwietnia 2006 r. w kwocie 6261,75 zł,
4. koszty 35 zł.

Bank oświadczył, że roszczenie objęte bankowym tytułem egzekucyjnym jest wymagalne.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2006 r. wydanym w sprawie prowadzonej pod sygnaturą XV Co 3192/06 Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 20 kwietnia 2005 r. na rzecz (...) SA w K. przeciwko dłużniczce M. S. (1), co do punktu 1, 2 i 4 bankowego tytułu egzekucyjnego z odsetkami liczonymi od kwoty wskazanej w pkt 1 bankowego tytułu egzekucyjnego od dnia 21.04.2006 r. według stopy procentowej wynoszącej na dzień wystawienia tytułu egzekucyjnego 17,93 % w stosunku rocznym, z ograniczeniem możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego do kwoty 98.876,40 zł. Oddalił wniosek w części dotyczącej odsetek żądanej w punkcie 3 bankowego tytułu egzekucyjnego.

W dniu 17 maja 2007 r. (...) SA w K. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie S. S. (1), wniosek o prowadzenie egzekucji z majątku M. S. (1), na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 20 kwietnia 2005 r. z nadaną postanowieniem z dnia 1 czerwca 2006 r. klauzulą wykonalności.

Komornik w ramach postępowania egzekucyjnego dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę M. S. (1) i samochodu osobowego marki S. (...)

Pismem z dnia 3 kwietnia 2009 r. (...) SA w K. wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko M. S. (1) w związku z dokonaną w trybie art. 509 kc sprzedażą wierzytelności na rzecz C. I. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty.

Postanowieniem z dnia 18 maja 2009 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin P. i Zachód w S. S. S. (1) na podstawie art. 825 pkt 1 kpc wszczęte przeciwko dłużnikowi postępowanie umorzył.

W dniu 24 marca 2009 roku (...) SA w K. zawarł z C. I. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Pismem z dnia 24 marca 2009 r. zawiadomił M. S. (2) o przelewie wierzytelności wynikającej z umowy z dnia 22.12.2003 r. z załącznika do umowy wynika, że wierzytelność wobec M. S. (1) wynosi: należność główna 25754 zł, odsetki umowne 23229,47 zł, koszty 6361,36 zł.

Dnia 14 kwietnia 2010 r. wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego z którego wynika, że w księgach rachunkowych funduszu widnieje wierzytelność w kwocie 59.330,37 zł na którą składa się 25754 zł należności głównej 23691,98 zł odsetek umownych, 6361,36 zł kosztów i 3522,39 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od kapitału za okres od 25.03.2009 r. do dnia 14.04.2010 r.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione, wskazując, iż w sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu na zakup samochodu zawartej przez pozwaną z (...) Spółką Akcyjną w K.. Wierzytelność tą powód miał nabyć od w/w Banku w drodze sprzedaży wierzytelności. W sprawie poza sporem pozostawał to, że pozwana M. S. (1) zawarł umowę kredytu z w/w Bankiem okoliczność ta wynikała też niezbiec z umowy z dnia 22 grudnia 2003 r. nr (...), zgodnie z którą Bank udzielił M. I. (później S.) kredytu o równowartości 13 470,90 USD, na okres od dnia od dnia 22.12.2003 r. ze spłatą do dnia 25.12.2011 r. Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałoby, że spłaciła zaciągnięty kredyt. Poza tym fakt ten potwierdzały inne dowody z dokumentów przedstawione przez powoda w postaci wypowiedzenia umowy kredytu, bankowego tytułu egzekucyjnego, wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Tym samym za udowodniony Sąd Rejonowy uznał fakt istnienia wierzytelności, której zapłaty domagał się powód.

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia to Sąd Rejonowy podkreślił, że wierzytelność objęta pozwem dotyczyła udzielonego przez Bank kredytu, zatem wiązała się z prowadzoną przez poprzednika prawnego powoda działalnością gospodarczą. Termin wymagalności roszczenia przypadał na 15 czerwca 2005 r. i tego dnia rozpoczął bieg 3-letni termin przedawnienia roszczenia. 20 kwietnia 2006 r. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i 9 maja 2005 r. wystąpił do sądu o nadanie klauzuli wykonalności. Sąd Rejonowy przytoczył stanowisko Sadu najwyższego zgodnie z którym wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia, dlatego też Sąd I instancji przyjął, że złożenie przez Bank wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w maju 2006 roku przerwało bieg przedawnienia roszczenia. Bieg przedawnienia tego roszczenia – dalej podnosił Sąd Rejonowy - został też przerwany przez późniejsze złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji – w maju 2007 roku. Komornik umorzył postępowanie postanowieniem z dnia 18 maja 2009 r., a pozew w niniejszej sprawie został złożony 10 maja 2010 r. W efekcie dwukrotnego przerywania biegu przedawnienia zdaniem Sądu Rejonowego okres przedawnienia wierzytelności, w dniu wniesienia pozwu, jeszcze nie minął. Sąd ten wskazywał, że okoliczności przerywające wywierają wpływ na bieg przedawnienia niezależnie od rodzaju roszczenia, od tego komu i przeciwko komu ono przysługuje. Nie można więc zgodzić się z twierdzeniem strony pozwanej, podnosił Sąd Rejonowy, że przerwanie biegu przedawnienia było skuteczne jedynie wobec banku i powódka nabyła przedawnioną wierzytelność. M. S. (1) po przerwaniu biegu terminu przedawnienia przez Bank znalazła się w takim położeniu prawnym, jaki istniał, gdy roszczenie stało się wymagalne, bieg terminu przedawnienia rozpoczynał się po uzyskaniu przez bank klauzuli wykonalności od początku, podobnie po umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Powód zakupił więc nieprzedawnioną wierzytelność, a zmiana po stronie wierzyciela nie niweczy skutków przerywania biegu terminu.

Skoro więc powód wykazał zarówno fakt dokonania skutecznego i ważnego przelewu spornej wierzytelności na jego rzecz, jak również fakt istnienia tej wierzytelności oraz jej wysokość – to powództwo w zakresie dochodzonej pozwem kwoty należało uznać za zasadne.

Powyższe rozstrzygnięcie apelacją zaskarżył pełnomocnik pozwanej w części jednocześnie wnosząc o :

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene nakazu zapłaty w części utrzymanej w mocy przez Sąd Rejonowy i oddalenie powództwa,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądami pierwszej i drugiej instancji.

Jako podstawę apelacji pozwana wskazała:

1. Naruszenie prawa materialnego a mianowicie:

- art. 117 § 2 k.c. polegające na błędnej jego wykładni poprzez przyjęcie, iż pozwana pomimo upływu terminu przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem nie może skutecznie podnieść zarzutu przedawnienia
- art. 124 1 k.c. polegające na błędnej jego wykładni poprzez przyjęcie, iż skutkiem umorzenia postępowania egzekucyjnego w trybie art. 825 pkt 1 k.p.c. jest przerwanie biegu terminu przedawnienia i ponowne rozpoczęcie jego biegu.

2. Naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- art. 825 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 203 2 k.p.c., poprzez przyjęcie, że cofnięcie wniosku egzekucyjnego nie niweczy skutków związanych z jego wniesieniem.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż neguje skutki jakie Sąd orzekający łączy z wszczęciem egzekucji, a następnie jej umorzeniu w kontekście przerwania biegu terminu przedawnienia. Zdaniem skarżącej, znajdującym potwierdzenie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dn. 25.05.2010r., w sprawie o sygnaturze akt: I ACa 100/10 (publ. Lex nr 1110230), cofnięcie przez wierzyciela wniosku egzekucyjnego nie wywołuje skutków prawnych związanych z jego wniesieniem w tym nie przerywa biegu terminu przedawnienia (art. 825 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 2 k.p.c., i art. 203 2 k.p.c.). Apelujący podnosił, iż w przedmiotowej sprawie, co jest bezsporne egzekucja została umorzona na podstawie art. 825 pkt. 1 k.p.c. w związku z wnioskiem Banku z dn. 14.04.2009r. Umorzenie egzekucji nastąpiło zatem na wyraźny wniosek wierzyciela i jest jego wyraźną rezygnacją z egzekucji. Dopuszczalność stosowania do umorzenia postępowania egzekucyjnego przepisów dot. procesu znajduje uzasadnienie w stanowisku Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z dn. 10.10.2003r. „ II CK 113/02 (OSP 2004/11/141, Pr. Spółek 2004/6/59). Apelująca dalej wskazywała, iż analiza orzeczenia Sądu Apelacyjnego i Sądu Najwyższego prowadzi do wniosku, że brak jest jakichkolwiek podstaw jurydycznych do przyjęcia, iż istnieje różnica w zakresie konsekwencji cofnięcia powództwa i wniosku egzekucyjnego z uwagi na to, że tak w jednym jak i w drugim wypadku mamy do czynienia z rezygnacją uprawnionego z dochodzeniem roszczeń.

Prostą konsekwencją powyższego jest – dalej wywodził apelujący - stosowanie art. 203 § 2 k.p.c., poprzez normę art. 13 § 2 k.p.c., a konsekwencją zastosowania art. 825 pkt 1 k.p.c., w zw. z art. 203 § 2 k.p.c., oraz art. 13 § 2 k.p.c., jest skutek, iż cofnięcie wniosku egzekucyjnego nie wywołuje skutków prawnych związanych z jego wniesieniem, a więc także w zakresie przerwy biegu przedawnienia.

W ocenie apelującej zatem pozew wytoczony przez powoda w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu po upływie terminu przedawnienia.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji pozwanej w całości i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy zgromadził kompletny materiał dowodowy umożliwiający wyjaśnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Sąd Odwoławczy podziela przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, akceptując w całości poczynione w oparciu o tę analizę ustalenia faktyczne, uznając je tym samym za własne. Także dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów nie uchybia podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (art. 233 § 1 k.p.c.). Niemniej jednak Sąd Odwoławczy pochylił się w sposób bardziej szczegółowy nad podnoszonym przez pozwaną zarzutem przedawnienia roszczenia.

Celem rozprawy z powyższym zarzutem ponownie przytoczyć należy treść art. 118 k.c. w myśl którego jeżeli przepis szczególnie nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10-10-2003, II CK 113/02, OSP 2004/11/141 zastosowanie trzyletniego terminu przedawnienia zależy od kwalifikacji roszczenia, którego przedawnienie rozważamy, z punktu widzenia jego związku z określonym rodzajem działalności. Ten określony rodzaj działalności wiązać jednak należy z działalnością, którą prowadzi wierzyciel występujący z roszczeniem, a nie z charakterem stosunku prawnego, z którego to roszczenie wynika, lub charakterem działalności prowadzonej przez dłużnika. O tym, czy roszczenie jest związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, decydują cechy podmiotu, któremu ono przysługuje. Takie uregulowanie ma swoje mocne uzasadnienie celowościowe, gdyż krótszy okres przedawnienia dotyczy przedsiębiorcy, który jako profesjonalista jest z reguły lepiej zorientowany w regulacjach prawnych oraz ma lepsze możliwości faktycznego korzystania z instrumentów przewidzianych dla ochrony swoich praw niż nieprofesjonalista.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż (...) S.A. w K. był podmiotem gospodarczym, któremu przysługiwała wierzytelność z tytułu niespłaconego w terminie kredytu bankowego, a którą to wierzytelność zbył 24.03.2009r. innemu podmiotowi gospodarczemu tj. powodowi C. I. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.. Przyjęcie zatem trzyletniego okresu przedawnienia jest w pełni uzasadnione.

W realiach przedmiotowej sprawy znaczenia jednak nabiera treść art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w myśl którego bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;

W myśl zaś art. 124 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (§ 1). W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2).

Należy bowiem podkreślić, iż niniejszy spór ogniskował się wokół kwestii wpływu umorzenia egzekucji na bieg przedawnienia roszczenia.

Ponownie wskazać bowiem należy, iż wskutek cesji wierzytelności wierzyciel (...) S.A. w K., w oparciu o którego wniosek prowadzona była od maja 2007 r. egzekucja, złożył wniosek o jej umorzenie, co nastąpiło w maju 2009 r.

Autor apelacji prezentował pogląd, iż umorzenie postępowania egzekucyjnego spowodowało zniweczenie skutków przerwania biegu przedawnienia, które nastąpiły z chwilą wszczęcia egzekucji. Z powyższy jednak nie sposób się zgodzić. O ile oczywiście jest, iż w przypadku umorzenia postępowania sądowego wskutek cofnięcie pozwu – nie następuje przerwanie biegu przedawnienia z chwilą wniesienia pozwu – to jednak nawet przez pryzmat normy prawnej płynącej z art. 203 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poglądu tego nie można stosować w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem Sądu Odwoławczego nie sposób bowiem przyjmować analogii pomiędzy cofnięciem pozwu i złożeniem wniosku o umorzenie postępowania w realiach przedmiotowej sprawy. Warto bowiem podkreślić, co słusznie akcentowała strona powodowa, iż złożenie wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego jak miało to miejsce w sprawie, wskazuje, iż wierzyciel rezygnuje na ten czas z prowadzenia egzekucji, jednakże nie zrzeka się prawa do jej wszczęcia w przyszłości, co było w sumie istotą dokonanej umowy cesji. Warto również podkreślić, iż zastosowanie instytucji z art. 825 k.p.c. inicjuje stosowny wniosek o umorzenie, nie zaś oświadczenie o jego cofnięciu. Nie należy również zapominać, iż w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego doszło już do częściowego wyegzekwowania świadczenia. O ile zatem w myśl art. 826 kpc umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje uchylenie dokonanych czynności egzekucyjnych (...) to jednak taki wniosek pozostaje bez wpływu na skuteczność zakończonych już poszczególnych etapów postępowania egzekucyjnego np. egzekucji z ruchomości. Nie można zatem – jak to lansuje apelujący – przyjmować, iż wszczęta i przeprowadzona częściowo egzekucja w związku z wnioskiem o jej umorzenie – nie przerwała bieg przedawnienia, skoro bieg ten przerywa każda czynność przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń, w szczególności gdy była skuteczna i jest już zakończona. Fundamentalna różnica pomiędzy cofnięciem powództwa, a wnioskiem o umorzenie egzekucji – determinuje konstatację o niezasadności zarzutów apelacji.

W ocenie Sądu Odwoławczego, co znajduje też poparcie w stanowisku doktryny, tylko w wypadku umorzenia egzekucji z mocy prawa (art. 823 k.p.c.) poprzedni wniosek nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z takim wnioskiem lub żądaniem wszczęcia egzekucji, a więc także skutku z art. 123 § 1 k.c. w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia. W innym przypadku umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje, że w stosunku do roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym bieg terminu przewidzianego w art. 125 k.c. rozpoczyna się na nowo, bowiem wszczęcie postępowania egzekucyjnego spowodowało przerwę biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). K. K. do kodeksu postępowania cywilnego (wyd. C.H. B., 2002., H. C., K. do art. 826 Kodeksu postępowania cywilnego. Stan Prawny 2011.07.01 LEX.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 509 § 2 k.p.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. Na skutek cesji nabywca przejmuje zatem wierzytelność w takim stanie, w jakim była ona w momencie przelewu.

W niniejszej sprawie przelew wierzytelności banku na rzecz C. I. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandardyzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. nastąpił w dniu 24 marca 2009 roku. W tym czasie wierzytelność stanowiąca przedmiot transakcji nie była przedawniona bowiem, co wynika z opisywanego powyżej przebiegu zdarzeń. Pierwotny wierzyciel przed upływem terminu przedawnienia wystąpił z wnioskiem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, a następnie złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Na dzień dokonania przelewu wierzytelności postępowanie egzekucyjne nie zostało zakończone.

Zwrócić jednak należy uwagę na fakt, iż pomimo, że powód stał się wierzycielem nie mógł przyłączyć się do trwającego postępowania ani wejść w miejsce poprzedniego wierzyciela. W związku z tym, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego egzekucję można prowadzić tylko na rzecz banków (por. postanow. SN z dn. 04.03.2009 IV CSK 422/08, OSNC-ZD 2010/2/36), powód który bankiem nie jest, nie mógł stać się stroną postępowania prowadzonego przez komornika, a ściągnięcie w drodze egzekucji od dłużnika kwot nie mogło doprowadzić do jego zaspokojenia. Wobec powyższego uznać należało, iż od momentu przelewu wierzytelności powód przestał korzystać z przerwania biegu terminu przedawnienia. Prowadzone postępowanie egzekucyjne nie może powodować bowiem, iż termin przedawnienia nie biegnie, wówczas gdy postępowanie to dotyczy innych stron oraz tytułu egzekucyjnego, z którego nowy wierzyciel nie może w żaden sposób skorzystać. Bankowy tytuł egzekucyjny nie dotyczył bowiem

wierzytelności powoda, ale wierzytelności banku, co oznacza, że z momentem cesji wierzytelność przysługująca funduszowi sekurytyzacyjnemu utraciła związek z postępowaniem egzekucyjnym wszczętym na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

Mimo, że w treści art. 124 k.c. mowa jest jedynie o trwającym postępowaniu zainicjowanym na skutek czynności powodującej przerwanie biegu przedawnienia, a zatem bezpośrednio zmierzającej do zaspokojenia roszczenia, nie ulega wątpliwości, iż aby postępowanie to mogło dalej skutecznie tamować bieg przedawnienia po nabyciu wierzytelności przez nowego wierzyciela, musi ono w dalszym ciągu zachować taki charakter. Interpretacja przeciwna sprzeczna jest bowiem z ratio legis art. 124 k.c. i prowadziłyby do sytuacji w której, termin przedawnienia nie biegłby również wówczas gdy faktycznie nie byłoby prowadzone żadne postępowanie związane z wierzytelnością nowego wierzyciela. Nadto nastąpiłoby jego nieuzasadnione uprzywilejowanie polegające na tym, iż korzystałby on w zakresie przerwania biegu terminu przedawnienia, z postępowania prowadzonego przez inny podmiot na podstawie własnego tytułu egzekucyjnego, podczas gdy na tej podstawie nowy wierzyciel nie mógłby odzyskać swojej należności, a dłużnik nie mógłby przeciwko niemu podnosić żadnych zarzutów. Powyższa sytuacja sprzeciwiałaby się również samej istocie przedawnienia, które ma na celu usunięcie stanu niepewności i mobilizację wierzyciela by zrealizował swoje roszczenie, doprowadzając do zgodności stanu faktycznego z obowiązującym prawem.

Reasumując, stwierdzić należało, iż postępowanie egzekucyjne zainicjowane przez pierwotnego wierzyciela od daty cesji wierzytelności nie korzystało w stosunku do powoda jako nowego wierzyciela z atrybutu postępowania przedsięwziętego bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Oznacza to, że termin przedawnienia dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia, rozpoczął swój bieg od daty przelewu wierzytelności.

Mając na uwadze powyższe apelację w całości należało oddalić w oparciu o treść art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 kpc oraz w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. nr 163 poz. 1348 ze zm.).